

LBRIS

We know
books

Marin Sorescu

IONA

TRAGEDIE ÎN PATRU TABLOURI

Hoffman

— (*Scoate cuțitul.*) Gata, Iona? (*Își spintecă burta.*)
Răzbim noi cumva la lumină.

CORTINA

CUPRINS

TABLOUL I / 9
TABLOUL II / 18
TABLOUL III / 25
TABLOUL IV / 40

DTP: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print
Copertă: Marin Sorescu (*adaptare*)

*Drepturile patrimoniale de autor sunt administrate de
Fundatia Marin Sorescu*

©Editura Hoffman, 2026, pentru prezenta ediție.

©Marin Sorescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/

EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SORESCU, MARIN.

Iona / Marin Sorescu. -
Caracal: Editura Hoffman, 2026
ISBN 978-606-46-2280-8

821.135.1

Prefețele scrise de autorii înșiși nu-și au rostul decât în măsura în care vin cu niște precizări de ordin documentar. Altfel, să încerci să spui – e prea lung. Și poate că ai și uitat.

Creația e o bâlbâială în fața lui Dumnezeu. După ce a creat lumea în șase zile, el s-a simțit atât de epuizat încât n-a mai putut mișca un deget. A mai apărut oare ceva nou de atunci? Iată un exemplu de epuizare divină.

Recitesc după câțiva ani Iona, cu ochi rece, străin, și mă întreb: oare unde rămăsesem?

Iona, proorocul care a fugit din fața Cuvântului, a încăput în burta chitului. Ca o scrisoare, în cutia poștală. Am găsit, poate din greșeală scrisoarea. Am citit-o cutremurat și mi s-a părut c-o înțeleg. Am încercat s-o transcriu. Asta a fost tot.

După aceea am vrut să-l uit pe Iona. Ce s-a ales din mândra cetate Ninive „mare înaintea lui Dumnezeu s-o străbați în trei zile de umblet”? Ce s-a ales de oamenii ei care s-au îmbrăcat în sac și s-au pocăit și nu i-a mai ajuns mânia de sus?

Am uitat absolut totul. Apelați la arheologie. Am fost întrebat dacă burta chitului simbolizează călătoria în cosmos sau singurătatea intrauterină. În ce măsură Iona e primul om ori ultimul om? Dacă dau o accep-

TABLOUL I

Scena e împărțită în două. Jumătate din ea reprezintă o gură imensă de pește. Cealaltă jumătate – apa, niște cercuri făcute cu creta. Iona stă în gura peștelui, nepăsător, cu năvodul aruncat peste cercurile de cretă. E întors cu spatele spre întunecimea din fundul gurii peștelui uriaș. Lângă el, un mic acvariu, în care dau veseli din coadă câțiva peștișori.

— Acum încep să...

— Parcă aud poc, poc, tronc, poc, în năvod.

— Bolovani nu alta. Că avem o mare bogată.

— Ce mare bogată avem!

— Cred că nu mai au mult.

— Nici o grijă. (*Strigă.*) Iona!

— (*Răgușit.*) Iona!

— (*Mai răgușit.*) Iona!

— Nimic.

— Pustietate.

— Pustietatea măcar ar trebui să-mi răspundă:
ecoul.

— (*Băgând de seama că n-are ecou.*) Ei, dar ecoul?

- (Mai strigă odată, să verifice bănuiala.) Io... (Așteaptă.) ... na... (Așteaptă.)
- (Frecându-și mâinile a pagubă.) Gata și cu eco-ul meu...
- Nu mai e, s-a isprăvit.
- S-a dus și asta.
- Semn rău.
- Aș, poate e vreo măsură mai nouă luată de pescari.
- (Explicativ.) Să se termine odată cu gălăgia de pe mare.
- Ce vacarm!
- Nu e bine să urlî pe mare.
- Pe uscat mai treacă-meargă.
- Dar pe apă, ba.
- Țip eu, țipi tu, țipă celălalt. Zgomotele s-adună.
- Valurile intră în vibrație.
- Ca un pod peste care trec soldații, toți în același timp: se dărâmă.
- Păi, când se pun și ăștia să treacă!...
- Așa e și marea. Intră în rezonanță valul ăsta, intră celălalt.
- S-ar putea isca o furtună!
- Și când s-ar dărâma toată apa peste noi...
- Zău nu e bine să strige toți de pe mare odată.
- Chiar dacă sunt naufragiați?
- Chiar naufragiații. Să strige toți, dar pe rînd.
- Înțeleg, să nu se bage de seamă...

- Altfel s-ar crede că e o jelanie absolută.
- S-ar înfuria marea.
- (Înțeleg.) De-aia fiecare om trebuie să-și vadă de trebușoara lui.
- (Uitându-se în apă) Să privească în cercul său.
- Și să tacă. (Pauză.)
- Numai că eu trebuie să strig. Să-l chem pe Iona.
- (Strigă.) Ionaaa!
- Nimic.
- (Strigă.) Să nu te prind pe-aici, auzi? Nu te mai ține după mine, Iona! (Pauză.)
- De fapt, Iona sunt eu. Psst! Să nu afle peștii. De-aia strig, să-i induc în eroare. Că Iona n-are noroc și pace.
- Peștii trebuie să creadă că el pescuiește cine știe unde. În altă parte... (Râzând.) Cred că ar trebui să pescuiască în altă mare. Poate acolo...
- Dar dacă poți să-ți schimbi marea?!
- A, nici pomeneală.
- (Strigă.) Iona, să nu te apropii de locul ăsta, că-mi sperii norocul.
- (Scoțând năvodul gol.) L-ai și speriat.
- (Aruncă din nou năvodul) Ce mare bogată avem!
- Habar n-aveți câți pești mișună pe-aici.
- (Curios.) Cam câți?
- Dumnezeu știe: mulți.
- (Cu uimire.) O sută?

- Mai mulți.
 — Cam cât am număra toată viața?
 — Mai mulți.
 — Atunci, cât a număra toată moartea?
 — Poate, moartea e foarte lungă.
 — Ce moarte lungă avem! Dacă poți număra atâ-
 ta bogăție... Ce mare bogată avem!
 — Și cum poate marea să-i țină pe toți peștii ăștia
 pe mâncare și pe bere?
 — Se descurcă. Greu, dar se descurcă.
 — (*Râzând.*) Cred că le dă mai multă apă.
 — Nu, că ei nu beau apă.
 — (*Concesiv.*) Ei, le-o mai turnând ea și apă.
 — Când îi vede pe toți cu gurile căscate...
 — (*Încercând năvodul.*) Parcă acum atârnă mai
 greu.
 — Cred că l-am prins pe ăl mare.
 — De mult pândesc eu peștele ăsta. L-am și visat.
 — Nu-i vorbă, că eu visez în fiecare noapte doar
 pești.
 — Poate unde mă ocup și cu... (*Gest, însemnând*
pescuitul.)
 — Dar prea m-am săturat de atâta duhoare în
 somn.
 — Visul și peștele.
 — Visul unu – crap.
 — Visul doi – morun.
 — Visul trei – plătică.

- La plătică întotdeauna mă trezesc înjurând. Mă
 foiesc în pat până spre ziuă, când ațipesc din nou, și ce
 crezi că visez?
 — (*Curios.*) Ce?
 — Ghicește.
 — O balenă?
 — Aș, n-am eu norocul ăsta! Ce crezi că visez?
 — (*Și mai curios*) Ce?
 — O față.
 — O față?
 — O față de pește atât de mic, încât...
 — Nici nu ți-l poți aminti.
 — Se topește până te trezești.
 — Și așa în fiecare noapte de când mă știu.
 — Asta se mai poate numi vis?
 — Și în timpul ăsta, cei doi copii ai mei dorm buș-
 tean.
 — Cum pot dormi unii așa?
 — O dată i-am întrebat: Mă, voi ce visați, de dor-
 miți buștean?
 — Și ei cu ochii sclipind de fericire: „Marea”.
 — Ptiu!
 — Dar poate lor le convine: visează marea fără
 pește.
 — Doar apa mării faimoasă, a naibii când te uiți
 la ea. Asta visează ei, lăsând tot greu peștelui pe mine.
 — (*Melancolic*) Dacă aș fi pădurar, de la o vreme
 mi-ar veni în somn numai copaci.

- Aș vrea să mă fac pădurar și să visez chiar din prima noapte un milion de copaci.
- Și eu să stau la umbra lor.
- S-ar face în somn că eu stau la umbra lor.
- Ce umbră deasă trebuie să dea un milion de copaci la un loc!
- Deasă ca mierea.
- Și eu colo, cu capul pe-o rădăcină, să mă tot uit după veverițe.
- Veverițele nu trebuie să le prinzi.
- Asta mi-ar lipsi – să mai alerg și după veverițe în somnul meu nenorocit! (*Cătând spre năvod.*) Oare?!
- Ai, să-l scot?
- (*Nehotărât.*) Știu eu dacă a sosit momentul?
- De ce-o fi trăgând așa de greu năvodul?
- Barosanul...
- De mult îl pândesc eu... Știu și cum arată. Uite-așa are o gură! (*Gest indicând involuntar, gura pește-lui mare din scenă.*)
- A, de mult îl pândesc eu.
- Îi cunosc fiecare solz.
- Dacă mi s-a arătat noaptea!...
- De câțiva ani îl am în cap, numai că nu pot să-l pun aici în năvod.
- (*Făcându-și curaj.*) Dă, Doamne! (*Trage de năvod.*)
- Greu, greu...
- (*Scoate năvodul.*) Nimic? (*Uimire.*)

- Nimic.
- Atunci, ce naiba atârna așa? (*Privește în zare.*)
- Așa, înțeleg. Norul acela. Își culcase umbra exact pe năvodul meu.
- Mai bine m-aș face pescar de nori.
- Azi unul, mâine altul. Aș aduce repede potopul.
- Că la nori am noroc. (*Pauză.*)
- (*Dă cu ochii de acvariu. Vorbind cu peștișorii*)
- Tot în voi mi-e speranța.
- Plevușcă, săraca.
- Ea duce greul mărilor și oceanelor.
- (*Arătând spre acvariu.*) Sunt ai mei, particulari.
- (*Cu compătimire*) Au mai fost prinși odată.
- Îi țin pe fereastră. Lumina le face bine, ea conține fel de fel de substanțe. Îi îngrașă, îi învesește.
- (*Trist.*) Numai că nu le dă drumul.
- (*Speriat.*) Cum să le dea?
- Sunt pescar și trebuie să se găsească oricând un pește și-n casa mea. Altfel ce-ar zice lumea? Când le arunc mâncare dimineța, rămân și eu așa, privindu-i. Uneori stau ceasuri întregi.
- Dacă n-ai chef să te duci să prinzi alții, zice soția mea, care mă iubește, nu te mai uita așa la ei. Că mor și ăștia.
- Ea mă iubește, dar nu când stau și mă uit la pești.
- N-ar fi exclus să moară din privirea mea.